

Csongor Andrea ÁTKELÉS

Aluljáró. Mindennap ott megyek.

– Sőt, haladok!

Cipőm elegánsan kopog.

A térben – saját teremben –

visszafogott az illatom.

Decens másolat vagyok, valami

prototípusé. Nem más.

Valahonnan valahová,

célom van, önigazolt vagyok, miegymás.

Ő – az a lány, nő? – ma is,

reggel hétre már beágyazott.

A szokványos kép fogad.

Büdös, letakart, meztelen ciha,

tetejében óriási, piszkosfehér plüssmacija.

Egy alvóállat.

Gondolatom ma sem másítom.

Amit hoztam, ugyanazt viszem.

A nyüves plüssállat zavar.

Meghasonulhatnék. Minek?

Inkább megyek majd a felszínen.